

Kardinal Martini's åndelige testamente

Kort før sin død lod kardinal Carlo Maria Martini sig interviewe af sin medbroder pater Georg Sporschill S.J. og sin nære bekendt Federica Radice Fossati Confalonieri. Han nåede at gennemlæse og godkende teksten inden sin død den 31. august. Interviewet, der kan ses som hans åndelige testamente, blev trykt i den italienske avis "Corriere della Sera" den 1. september og i engelsk oversættelse i "The Tablet" den 8. september 2012. Det har været omtalt i flere danske medier, men her er det i sin fulde længde.

1. Hvordan ser De Kirkens situation idag?

I det velstående Europa og USA er Kirken træt. Vor kultur er ældet, vore kirker er store, vore ordenshuse er tomme, vore kirkers bureaukrati er vokset ud af proportioner, vore liturgier og vore messeklæder er pompøse. Udtrykker disse ting mon, hvad vi idag er blevet til? Rigdom er en tung byrde at skulle slæbe rundt på. Vi er som den rige unge mand, der vandrede bedrøvet bort, da Jesus bad ham blive en af sine disciple.

Jeg ved godt, at vi ikke uden videre kan forlade vor arv og vor tradition. Men i det mindste burde vi med henblik på præstemner lede efter dem, der er mere frigjorte og tættere på de mænd og kvinder, de lever iblandt, end tilfældet er idag. På samme måde som ærkebiskop Romero og jesuiternes martyrer i El Salvador var det. Hvor er de forbilleder, som kan inspirere os idag? Her kan vi på ingen måde lade os nøjes med, hvad den institutionelle kirke har at byde på.

2. Hvem kan hjælpe Kirken idag?

Karl Rahner plejede at bruge et billede og tale om gløderne, der er dækket af aske. I dagens kirke ser jeg så megen aske ovenpå de gløder, der er, at jeg ofte overvældes af en følelse af magtesløshed. Hvordan kan vi slippe af med al den aske, så kærlighedens flamme kan blusse op igen? I første omgang må vi jo finde frem til disse gløder. Hvor er de mennesker med en generøsitet som den gode samaritaner? Som har den romerske høvedsmands tro? Eller Johannes Døberens ildhu? Eller Paulus' vovemod? Hvem har Maria Magdalenes troskab?

Jeg vil foreslå paven og biskopperne at finde frem til *dodici persone fuori dalle righe*, dvs. tolv personer uden for de sædvanlige kredse *) og at give dem en rolle som inspiratorer og ledere. Folk, som er tæt på de fattige, som er i stand til at styrke lysten hos unge mennesker til at finde nye veje. Vi må udfordres af folk, i hvem Ånden brænder, så den kan brede sig og lyse op.

*) I den første udgave af nærværende VEOK Information var der ved en beklagelig oversættelsesfejl anført '12 ukontroversielle personer'.

3. Hvad skal man stille op med den træthed, der findes i Kirken?

Jeg vil foreslå tre vigtige veje. Den første er omvendelse: Kirken må indse sine egne fejltagelser og engagere sig i en radikal sindelagsændring, begyndende med paven og biskopperne.

Pædofiliskandalerne tvinger os til slå ind på en omvendelses vej. Spørgsmål vedrørende seksualitet og alle de emner, som er forbundet med det menneskelige legeme, er et godt eksempel. Her drejer det sig om noget, som er vigtigt for alle - nogle gange måske næsten for vigtigt. Vi må spørge os selv, om folk stadig lytter til Kirkens råd i seksuelle spørgsmål. Er Kirken på dette område stadig en autoritet eller er denne autoritet blot en karikatur i medierne?

Den anden vej er Guds ord. Det andet Vatikanerkoncil gav Bibelen tilbage til katolikkerne. Kun de, som har taget imod Ordet i deres hjerter, vil være i stand til at tage del i Kirkens fornyelse og give de rigtige svar på de helt personlige spørgsmål, som melder sig. Guds Ord er ligetil, men det kræver et lydøret sind som sparringspartner.

Hverken præsteskrabet eller kirkeloven kan være en erstatning for en personlig stillingtagen. Alle ydre regler, love og dogmer, som vi har til rådighed, har kun ét mål: at tydeliggøre den indre stemme, så vi bliver lydøret overfor Åndens virke i os.

Hvem er sakramenterne til for? De er helbredelsens tredje redskab. Sakramenterne er ikke et instrument, udtænkt for at disciplinere mennesker, men et hjælpemiddel på vor vej gennem livet og i vore svage stunder. Vi må spørge os selv, om vi bringer vi sakramenterne til de mennesker, som har brug for en ny styrke i deres liv?

Jeg tænker på alle dem, der er fraskilte og gengifte, på alle de sammenbragte familier. De har brug for en særlig beskyttelse. Kirken opretholder ægteskabets uopløselighed. Det er et nådens tegn, når et ægteskab lykkes, og en familie holdes samlet.

Den holdning, vi indtager overfor disse sammenbragte familier, vil være bestemmende for den næste generations holdning til Kirken. En kvinde er forladt af sin ægtemand, men finder en ny partner, som kan tage sig af hende og hendes tre børn. Denne anden kærlighedshistorie viser sig at være en succes. Hvis der diskrimineres mod denne familie, vil ikke blot moderen, men også hendes børn stødes bort fra Kirken. Hvis forældrene føler sig sat uden for kirken eller ikke får dens støtte, vil Kirken miste den næste generation.

Før nadveren beder vi: "Herre, jeg er ikke værdig". Jo, vi ved, at vi ikke er værdige. Kærlighed er en nådegave. Derfor bør spørgsmålet, om hvorvidt skilte mennesker kan få lov at gå til kommunion, vendes om til dette spørgsmål: hvad kan Kirken gøre for at bringe sakramenternes styrke til dem, som lever i sammensatte familieforhold?

4. Hvad gør De selv ved disse problemer?

Kirken er 200 år bagud i forhold til den tid, vi lever i. Hvorfor tør vi ikke vågne op? Er vi bange? Frygtsomme i stedet for modige? Men tro er Kirkens fundament. Tro, tillid, mod. Jeg selv er gammel og syg og er afhængig af andres hjælp. Gode mennesker omkring mig får mig til at føle mig elsket. Den kærlighed er stærkere end den desillusion, som jeg af og til kan have, når jeg tænker på Kirkens fremtid i Europa. Kun kærligheden kan overvinde trætheden. Gud er kærlighed. Nu har jeg et spørgsmål til jer. Hvad kan I gøre for Kirken?

(Oversættelse fra engelsk til dansk af Finn Lyng og korrigeret efter af den italienske originaltekst af Tove Valesin).